

Előfizetési árak:

Évhez évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.

ahol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Plósz és az ügyvédek

Pécs, 1901. november 28.

A Budapesten tartott országos ügyvédyűlés küldöttséget menesztett Plósz Sándor igazságügyminiszterhez, hogy neki az ügyvédi nyugdíjintézet létesítése tárgyában hozott kongresszusi határozatot át nyujtsák s egyben megkérjék, hogy az ehhez szükséges törvényhozási intézkedés iránt javaslatot terjesszen az országgyűlés elé.

Ezt az alkalmat felhasználta Plósz miniszter annak kijelentésére, hogy milyen nagy jóakarattal és szimpátiával viseltetik az ügyvédek iránt, akik a miniszternek ez érzelmeiben minden igaz ok nélkül kételkednek. Ennek bizonyítására mindjárt hivatkozott az általa készített perrendtartási javaslatra, a mely oly általános felháborodást keltett az ügyvédi karban, pedig ebben a tervezetben is minden lehető megtett, hogy az ügyvédek kívánságait figyelembe vehesse.

Hát itt igazán Gyurkovic-nak, meg Melcernek az országgyűlésen elmondott nyilatkozatai jutnak az embernek eszébe, akik biztosították a magyar képviselőházat, hogy milyen őszinte jóbarátai a magyaroknak a horvátok, meg a szászok. Az ügyvédek iránt táplált ilyen jóindulatról tesznek tanubizonyosságot Plósz perrendtartási javaslatának amaz intézkedései is, amelyek

azt a felháborodást az ügyvédi karban előidézték. Ilyen, hogy többet ne említsünk, az az intézkedés, amely a tárgyaló bírót nemcsak széleskörű birságolási joggal ruházza föl az ügyvéd ellen, de felhatalmazza, hogy „arra alkalmas esetben“ le is tartóztassa; persze a bíró szabad tetszésére bízva annak megítélését, hogy mit tart arra alkalmas esetnek. Ilyen továbbá az, hogy ha az ügyvéd által képviselt fél olyan tanura hivatkozott, a kinek a fenforgó körülményről tudomása nem lehetett, vagy a tanu lakhelyét tudva hamisan adta elő, az ügyvéd büntetettik 600 korona birsággal s ennek megtérítését csak utólagosan követelheti a féltől akkor, ha bizonyíthatja, hogy a fél őt is félrevezette hamis információval. Hasonlóképp a sikertelen fölülvizsgálatért kiszabandó 1000 korona birság is első sorban az az ügyvédet terheli, habár ki is mutatja, hogy a fölülvizsgálatot ügyfelének határozott kívánságára kérte.

Folytathatnók ezeket a szemelvényeket még tovább is, de a fölhozottak is fogalmat nyujthatnak arról, hogy milyen őszinte barátja Plósz miniszter az ügyvédeknek. És Plósz még Szilágyi tekintélyével is iparkodott fődözni magát, azt állítván, hogy azokért az intézkedésekért támadják, a melyeket Szilágyi Dezső a sommás eljárásban felvett.

Nos hát Plósz Sándor készített egy

perrendtartási javaslatot Szilágyi megbízásából 1885-ben, de ebben a javaslatban még hasztalan keresnök azokat az ügyvédellenes intézkedéseket, a melyek benne vannak mostani javaslatában s a milyenek nem találhatók egyetlen külföldi állam modern perrendtartásában sem. Akkor, 1885-ben még úgy látszik éppen Szilágyi tekintélye tartotta vissza Plósz urat attól, hogy az ügyvédek iránti jóindulatának kézzelfogható bizonyítékait fölvegye a javaslatába, most azonban, mint miniszter már teljesen szabad folyást engedett személyes érzelmeinek.

Hasonló jóindulatról tanuskodik az a nyilatkozata is, melyet az orsz. ügyvédyűlés küldöttsége előtt az ügyvédi rendtartás reformjáról tett. Azt mondta ugyanis, hogy az ügyvédi kar egy kiváló tagját megbizta az arra vonatkozó tervezet kidolgozásával, de ezt mint elavultat nem fogadta el. Mihelyt azonban az ügyvédi kamarák oly javaslatot terjesztenek elébe, a mely az uralkodó bajokat orvosolja, haladéktalanul meg fog tenni mindent, hogy azt, mihelyt lehetséges, a törvényhozás elé vigye.

Az igazságügyi kormány már ezelőtt husz évvel kijelentette, hogy az 1874-ik évi ügyvédi törvény reformra szorul; azóta az ügyvédi kamarák az igazságügyminiszterek felhívására már három ízben részletes javaslatokat dolgoztak ki és terjesztettek fel a kormányhoz a reform miként

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Arthur gróf rózsája.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Irtá: Scossa Erzsé.

Együtt voltak a jó barátok, az elválhatatlan jó pajtások, Ujlaky Jenő gróf, a két Lanty báró és Békey Arthur gróf.

Jenő gróf, noha már nős volt, sokszor csatlakozott a mulatságban legénykori pajtásaihoz, hogy maradhatott volna el épen ma, mikor az idősebb báró bucsuzott tőlük, mint nőtlen, s pár nap választja el a boldogságtól, hogy oltárhoz vezesse szerelmesét.

Andor báró vig, kedélyes ifju volt, nem tudta elviselni, hogy valaki szomorú legyen a közelében, azért most is magasra emelve a finom pezsgőtől habzó poharat, nagyot kiáltott a magába merült, málázó Arthur grófra:

— Arthur! Hova merült el szép szemed világa? . . . Észre sem veszed, hogy kocintani akarok veled, az én édes kis jóvendőbelim egészségére.

Arthur gróf kissé összereszt, mente getözve emelte a nyujtott poharat ajkaihoz.

— Hagyd el, — nevetett Jenő gróf, — tudjuk jól, hol időztek gondolataid, avagy tagadni mernéd, hogy ismét a szépséges fürdői tündérke forgott az eszedben; szádat mernék tenni egy ellen, hogy eltaláltam.

Arthur gróf arisztokratikus, szabályos arca elpirult, olyan volt e pillanatban, mint valami gyengéd, szemérmes hölgy, kinek váratlanul szerelmet vall az udvarlója.

— Ugy e, hogy igaz, — erősítette a kis Emil báró, tapasztalva s ujjával pajzánul reá mutogatva, különben nem pirult volna ugy el.

— Oh, ezek a szerelmesek mily nehezen tudják eltitkolni érzelmeiket, lépten nyomon elárulják magukat. Milyen jó, hogy én nem vagyok ebben a helyzetben.

— Főképp ilyen helyzetben, mint az enyém — sóhajtott Arthur gróf, — a kit emészt, gyötör az a vágy az elérhetetlenért, sokszor nevetségesnek tűnök fel saját magam előtt, de mondjatok, mit tegyek? Mint változtassam meg szívemet, gondolataimat?

— Ha ott lettetek volna, s láttátok volna, ha hallottátok volna a hangját, ugy mint én, nem csudálkoznátok, azt hittem a mennyország nyílik meg előttem, mikor reám tekintett ragyogó égszínkék szemeivel, hát az a csudálatra méltó barna haj.

— Csakugyan rendkívül szépnek, elragadóan szépnek kellett lennie, hogy oly eltörölhetetlen nyomot vésett a te idealisztikus lelkedben — bagyá helyben Jenő gróf, — ugyan beszélj el nekünk, hogy történt a találkozás, tudom szívesen megteszed, érdekel fogjuk hallgatni. — Nézd Emilt, már is csupa fül, mintha csak először hallaná romantikus szerelmed történetét.

— Mikor atyám előtt — kezdte Arthur

gróf, — abbeli óhajomnak adtam kifejezést, hogy valami tengeri fürdőn szeretném a nyarat eltölteni és ő helyeselte, sőt lehetőleg előmozdította tervem kivitelét, nem sejtette, mennyivel jobb lett volna reám nézve, ha lebeszél szándékomról.

Lidót tűztem ki utazásom céljául. — Pompás utazásom volt, egy hetet töltöttem Velencében, ebben az excentrikusan gyönyörű városban, innét átcsoznaként Lidoba.

Leirhatatlanul szép itt a tenger közvetlen közelében, én legalább valóságos földi paradicsomnak találtam, hogyne, hiszen itt leltem fel a legbájosabb, a legédesebb Évát, a kit csak a képzelet megteremthet, kit soha, soha feledni nem tudok és nem fogok.

Sétált az édes apja karján a tengerparton, mikor először megláttam, csak tudnám lefesteni azt a szépséget és kellemet, mit ez az alig nagy leány számba vehető, tüde teremés magában egyesített.

Észrevétlenül követtem, lestem minden mozdulatát, egyre azon tanakodtam, miként közelítek hozzá. Kissé nagyon imponált nekem az a daliás természetű, kemény tekintetű ember, a ki folyton mint védő bástya állt mellette.

Égtem a vágytól, beszélni vele, hallani a nevét; atyja állását öltözete elárulta, tábornoki egyenruhát viselt.

Végre a szerencsés véletlen segítségemre jött.

leendő megvalósítása tárgyában; jelentéseikben évről-évre sürgették a reformot s megjelölték az irányt, a melyet abban követendőnek tartanak: Plósz miniszter mégis most a kamarákra hártja a felelőséget s azt mondja, hogy a kamaráktól vár olyan javaslatot, a mely a bajokat orvosolja s ő kész azt a törvényhozás elé terjeszteni — mihelyt lehet.

Nos hát kamarák, feküdjetek neki a munkának és segítsétek ki a zavarból jó barátotokat, az igazságügyminisztert egy olyan javaslat készítésével, a mely az uralkodó bajokat orvosolja. De jól vigyázzatok, hogy eltaláljátok Plósz úr gusztusát, mert különben nem hiszi el, hogy javaslatotok alkalmas az uralkodó bajok orvoslására s megint nem terjeszti a törvényhozás elé — mihelyt lehetséges. A javaslat kidolgozásánál tehát jó lesz szem előtt tartanotok és követnetek azt a szellemet, a mely az ügyvédi kar hivatását illetőleg a miniszter perrendtartási javaslatából kisugárzik.

Az ügyvédi nyugdíjintézetet illetőleg pedig ne is ábrándozzatok arról, hogy addig, míg olyan jó barátotok ül az igazságügyminiszteri székben, mint Plósz Sándor, biztosíthatókat önmagatokat és hozzátartozóitokat a végső nyomor elől; mert habár nem is kértek semmi áldozatot az államtól, önmagatokat sem szabad erre a célra megadóztatnotok, mert az ellenkezik az ügyvédi szabadsággal, hogy ne szabadjon elzúlnie közületek annak, a ki a legszűkebb megélhetést a maga és családja részére biztosítani nem akarja, vagy nem képes.

Minden, a mit Plósz Sándor erre nézve kilátásba helyezett, abban merül ki, hogy a nyugdíjkérdésre nézve is szabad javaslatokat kidolgoznotok, a melyek fölött majd a miniszter tárgyalásokat indít, de a megvalósításra nézve semmiféle garanciát nem vállal. Azt azonban előre kijelenti, hogy olyan javas-

latot ne készítsetek, a milyent a budapesti kamara fölterjesztett és a kamarák tulajdonképpeni többsége elfogadott, mert azt a miniszter az ügyvédi függetlenség szent nevében nem hagyhatja jóvá.

Arról persze a miniszter egy szóval sem emlékezett meg, hogy a kamaráknak a múlt évben megtartott országos értekezlete már tárgyalás alá vette a budapesti kamara nyugdíjtervezetét s azon éppen azokra a részletkérdésekre nézve, a melyeket a miniszter nehezményezett, megtette a szükséges módosításokat. Neki ez nem imponál, mert ő meg akarja menteni az ügyvédi karnak teljes elzúllási szabadságát. — Az állam az utolsó munkást is kényszeríti, hogy betegség és munkakép telenség esetére biztosítsa magát, csak az ügyvéd az, a kire ily törvényt hozni nem szabad.

Nem mintha szüksége nem lenne rá, hanem mert még ő az egyetlen, a ki nem állt be a kormány föltétlen uszályhordozójává; milyen lenne hát még akkor, ha a végső nyomor rémképe nem lebegne folyton a szemei előtt!

Élet és halál.

(Egy kis statisztika.)

Pécs, 1901. nov. 28.

Azt a terjedelmes kötetet, a melyben a kormány az ország közállapotáról minden esztendőben számot szokott adni, az idén még terjedelmesebbé tette a miniszterelnök azzal, hogy megtoldotta a statisztikai évkönyvvel. A számoknak valóságos tengere hullámzik ebben az évkönyvben. Mindmeggannyi beszédes szám. Konstatál és összehasonlít. Egybeveti a múltat a jelennel és megállapítja haladásunk, erősbödésünk, gyarapodásunk mérlegét. Szóljának meg e számok ehelyütt is, elmondván néhány érdekes adatot abból a sok tudnivalóból, amely a könyvnek minden lapját érdekes dokumentummá avatja.

Az itt következő számadatok nem az egész magyar birodalomra, hanem csak Ma-

gyarországra vonatkoznak. Az 1900-ban kötött házasságok száma 148 629 volt, a kötött házasságoké 109 008. A halál bon szét javarészüket. Elválás folytán csak frigy szakadt szét. Az 1900. évben 669 gyermek született, 64 009 törvénytelen gyermek 344 409, a leánygyermek 325 volt. A halvaszülettek száma 13 803. Emoritikók a gyermekhalandóságra vonatkozó adatok. Az öt éven alul meghaltak száma meghaltak számának telét (214 761) tett. Ugyan ilyen szomorú az az arány Horvátországban. A népszámlálás statisztikájában utolsó helyen Versec és Pécs városa áll. ban az 1000 lélekre kiszámított szaporodási arány — 3.88 at, ebben — 0.79 et tett ki. Leánygyermek helyen Beregmegye (19.40) és Ungvári (18.69) áll, ugyancsak Szabolcsmegye (18.69). Érdekes különben, hogy a városokban általában kisebb a szaporodási arány, mint a vidéken. Mintha a két gyermek-rendszer diadala válna ebben!

A völegények jórésze, 68 421 husz évesnél fiatalabb, 46 788 pedig 25—30 között volt. A menyasszonyok között 50 százaléka husz és huszonnégy év között, 30 százaléka tizenhét és tizenkilenc év között. Hatvanévesnél öregebb völegény 2231, ötvenévesnél öregebb menyasszonyok 2 140. Vegyes házasságot 16 616-ot kötött. Legtöbb vegyes házasságot unitáriusok (40 százaléka) utána evangélikus reformátusok (19.23 százaléka) ágostai evangélikusok (18.33 százaléka) kötöttek, legvesebbet római katolikusok (7.64 százaléka) és izraeliták (3.21 százaléka). A 16 616 vegyes házasság közül 3545-nél egyeztek meg a házasságok a gyermekek vallása dolgában.

Érdekesek a többes születésre vonatkozó adatok. Az 1900. évben ikrek 9655 esetben, hármasok 88 esetben születtek. A többes lélek az összes születek 1.30 százalékát tett ki. A legtöbb újszülött, 137 242 születésű elsősülöttje, 107 707 pedig másodsülöttje. Még harmadik, negyedik, ötödik gyermek számmal született (95 992—83 567, 69 395.) Tizedik gyermek 16 170, tizenötödik gyermek 677, tizenhatodik gyermek 288, hetedik gyermek 143, tizenkilencedik 92, tizenkilencedik 46, huszadik 18 gyermek volt. Szonharmadik gyermek is volt három, huszadik is egy.

A halálokok statisztikája azt mutatja, hogy a legtöbb halálesetnek (14.03 szá-

A tábornok valahogy úgy helyezte vissza használat után a szivartárcáját a zsebébe, hogy az pár pillanat múlva leesett a földre s őök tovább mentek.

En mint mindent, a mi velük történt, azonnal észrevettem, felemeltem az elvesztett jószágot és elkezdtem nézegetni. Finom kézimunka volt, nefelejt-csokor a közepén, arany szállal himzett »S. G.« monogrammal.

Kicsibe mult, hogy meg nem csókoltam hő vágyam teljesülésének eszközét, annál inkább, mert meg voltam győződve, hogy azok a gyémántos ujjacskák készítették.

De nem gyönyörködhettem azért benne, hanem utánuk siettem. A leányka beszélt az ő behizelgő hangján, mely mint valami édes bűvös zene, lebilincseli egész valómat s fogva tartja szívemet.

Hozzájuk lépve így szóltam: »Uram, ön az imént elveszítette a tárcáját, én felvettem és vagyok bátor bátadni« — azután bemutatam magamat.

— Köszönöm, nagyon köszönöm, — szólt szalutálva és kezemet katonásan megmozdítva — Sárdy Gusztáv tábornok vagyok — majd a karján levő hölgyre mutatva, folytatta — leányom, Sárdy Edith — erre ő is, bár kissé zavartan de szívélyesen kezét nyújtott.

E percben egy szolga sürgőnyt hozott a tábornok részére.

— Édes gyermekem, két óra múlva indulunk, — jelentette ki, miután a táviratot

átfutotta, fontos és sürgős ügyben haza szólítanak.

— Sajnálom, — mondta hozzám fordulva, — hogy szavamot meg kell szegnem, ép maigértem meg Edithnek, hogy ha olyan jól érzi magát és annyira tetszik neki, hát még egy héttel meg fogjuk toldani ittlétünket.

Igy kellett nekem az ismeretség után mindjárt elbucsuzni eszményképemtől, tán örökre — végzé be elbeszélését Arthur gróf.

— Elhíheded — szólt Andor báró — hogy én már rég más ideált választottam volna, ott van például Fanni grófnő, a Jenő nővére, csak nem tagadhatod, miszerint gyönyörű és kedves leány.

— Igen, hanem velem szemben oly hideg, mint a karrarai márvány — jegyezte meg Arthur gróf.

— Tudtam, hogy ezzel érvelsz, — mondta Jenő gróf, — az egyik hozzád hideg, a másik teged hagy hidegen, szóval jobb veled nem is kezdeni e részben.

Egész késő volt már, mire a kis társaság elvált egymástól, hogy kipihenjék a mulatság és pezsgő okozta mámort és fáradtságot.

Hagyjuk pihenni ifjainkat, mi pedig haladjunk tovább az események fonalán, melynek szála egy ragyogóan fényes bálterembe vezetnek bennünket, egy tündérbalra, melynek válogatott virágai a különböző jelmezben megjelent hölgyek voltak.

A fővárosi arisztokrácia ugyanis egy égett falu felszegélyezésére jelmez-bált rendezett.

A nemes cél okozta tán, hogy a társaság iránt oly nagy volt az érdeklődés s az oly kitűnően sikerült.

Arthur gróf szintén a fővárosba utazott, hogy az estélyen jelen lehessen.

Jó ideig állt a ragyogó csillár alatt a fény s illattól szinte elkábulva. Egyre volt itt a tél és tavasz, a virágok különféle nemei, a népfajok különféle viselete, csodálatosan találó és roppant drága kivitelben.

Feltűnő csinnal, eleganciával öltözött virágáros leányka vont a magára figyelmű hány gyönyörű rózsát volt kis virágok között elhelyezve.

Arthur gróf közelített hozzá.

— Szabad választanom a rózsák közül kérdezte udvariasan.

— Hogyne, tessék, — felelte a leányka — készséggel, eléje tartva a kosárkát, — ez a remek setétpiros megfelelne, — miután titkolhatóan meglepetés látszott, a leányka szemlélő észrevehette az öröm felcsillantását a ragyogó szemekben.

A gróf figyelmét sem kerülte az a szép jó vásár reményének tulajdonította.

— Mi az ára? — szólt a leányka a rózsát kiemelve.

— Ötven korona, — volt a legbájos mosoly kíséretében adott válasz.

ka a gümőkór volt. A fertőző betegségek a aláesetek 23.70 százalékát okozta. Nem természetesen halálal a halottak 2.33 százaléka, ismeretlen halálukból a halottak 25 százaléka halt ki.

A *magyarság* természetes szaporodása 5.54 százalék, a németiségé, 11.22 százalék, a tótóságé 13.75 százalék, az oláhoké 12.09 százalék, a ruténeké 3.03 százalék, a szerbeké 1.67 százalékot tett ki. Az élveszülettek 51.03 százaléka, a halottak 48.97 százaléka magyar nyelven volt.

A halálozásokról szólván, álljon itt néhány, az *egészségügyi* szolgálatra vonatkozó adat. Az egészségügyi személyzet száma a következő volt: Orvos 4811, sebész 262, okleales baba 9884, gyógyszerész 1486. Százalakra 29.1 orvos, 58.4 baba és 9.1 gyógyszerész esik.

Hírek.

Pécs, 1901. nov. 28.

Napirend 1901. november 29-én.

Naptár: péntek, nov. 29. — Róm. kath.: Saturnin. — Prot.: Valér. — Görög-kel.: (nov 16.) Áté. — Zsidó: Kiszlev 18. — Nap kél 7 óra 11 perckor; nyugszik 3 óra 55 perckor. — Hold kél 8 óra 1 perckor este; nyugszik 10 óra 2 perckor délután.

Időjelzés. A központi meteorológiai intézet jezése szerint: fagypontra körüli hőmérséklet, sok helyen csapadék várható.

Színház: »Hannele«, itt először.

— **(A püspök adománya.)** Hettyey Imuel megyéspüspök ma délelőtt a »Jogászgélyező Egylet«-nek *kétszáz* koronát adományozott.

— **(Dischka Győző alap.)** Dischka Győző főrealiskolai igazgató halálával mindjárt megindult a mozgalom, hogy egy alapítványt létesítsenek, melynek kamatait szegényes tanulóknak segélyezésére fordítják. Az első szegyet a pécsi izr. hitközség nyújtotta, a földön koszoru-megváltás címén az igazgatóhoz ötven koronát küldött át. Ezt az összeget a létesítendő alapítványra fordítják. Időig adakoztak az összeghez Krausz és Feisz harkányi vállalkozók husz koronát, és

A gróf kifizette az összeget, azután megjutva magát, távozott.

— Nem! Nem csálódhatom. Ő az, — suttogta a leányka, követve tekintetével a gróf magas, nagyurias alakját, míg a sokaságban nem vegyült.

Vajjon feikerese-e ismét? — tündökölt, — egy csak most is csak oly rövid és egyszerű az együttlétünk, mint . . .

Nem fűzhettem tovább gondolatait, egy táncra vitte, majd ismét más táncos jött, már várt reá, hanem a gróf nem mutatkozott.

Csalódottan szinte rosszkedvűen ült a széknél, hogy kipihenje magát, midőn észre vette, hogy a várva-várt hozzá siet.

— Szerettem volna már egy táncra felenni kegyedet, — kezdte a gróf megállva tette, — de feltartóztattak. Nemde szabad a vetkező táncért esedeznem? Különben most eszembe, hogy az előbb be sem mutattam magamat: Békey Arthur gróf vagyok.

Tudtam! — akart a leányka felkiáltani, visszafojtotta az ajkain kitörni készülő örömszókat, — kíváncsi volt ő reá, ismer-e, nem et csudálni, ha nem emlékszik reá három év után, aztán ebben a különös jelmezben, szándékosan nem mondta meg nevét.

— Miután még szabad e táncom, szivesen adom önnek, — szólt szelid kedvességgel.

— Kissé nem ártana, ha pihennél, — a mellette ülő hölgy aggódalmasan.

Sasvári Béla két koronát. A realiskolai ifjúság körében is megindult a mozgalom, hogy adakozás útján szintén hozzájáruljanak a „Dischka alapítvány”hoz. Remélhetőleg a nagy közönség sem vonul vissza e mozgalomtól, a melynek célja nemes és dicsérendő. A netalán felajánlandó összegek Gallovich János realiskolai tanár és igazgató-helyetteshez intézendők.

— **(Athelyezés a honvédséghez.)**

A honvédelmi miniszter a közös hadsereg tartalékából a honvédség tartalékába Szommer Gyula, pécsi 19-ik honvédkiegészítő parancsnokság nyilvántartásában álló, II-od osztályú segédlelkészt, pécsi egyházmegyei lelkészt áthelyezte.

— **(Gyász a pécsi színészeknél.)**

Tegnap jelezték azt a gyászt, a mely színtársulatunk kiváló drámai szendéjét, Miklósy Ilonát, érte azzal, hogy édes anyja Kolozsvárron meghalt. Ma már újabb gyászról adunk hírt, a mely társulatunk buffó-komikusát, Szilágyi Aladárt érte. Tegnap este felé távirat érkezett számára, a mely azt a gyászos hírt hozta, hogy mostoha anyja, özv. szilágyosomlyói Szilágyi Béláné Szilágy-Somlyón 42 éves korában elhunyt.

— **(A Dunába ölte magát.)** Éssi

Pálné, Mohácson lakó, ev. ref. vallású, 20 éves menyecske, a mult napokban borzasztó tette határozta el magát. Reggel felkelés után kiment a Dunaparra és bevetette magát a jéghideg hullámokba. A halászok által néhány nap után kifogott holttestet orvosrendőri vizsgálat után f. hó 26-án temették el. Az öngyilkosság oka családi perpatvar.

— **(Halálozás.)** Rihmer Elek, nyugalmazott járásbíró, életének 59-ik évében az éjjel meghalt. Haláláról a gyászoló család a következő gyászjelentést adta ki: „Granasztoi Rihmer Elekné született Adler Berta a saját és gyermekei: granasztoi Rihmer Béla és neje Wittchen Paula, Ada, István, Ilona és férje lodzsiai Brodszky Lajos, Margit, Mária, Anna és Mártha, unokája Rihmer Lacika, ugy

testvérei granasztoi Rihmer Mária, özv. ocskói Ocskay Antalné, Rihmer János és neje szül. Wiesner Anna, Rihmer Anna, Rihmer Kázmér és neje Hefner Ilona, valamint özv. Ivánkovits Istvánné szül. Adler Ilona, mint sógornő és özv. Adler Józsefné szül. Heinhoffer Lujza mint napa, nemkülönben az összes rokonság nevében is mély fájdalomtól megtört szívet tudatja, hogy forrón szeretett férje, a legjobb édes apa, nagypapa, a jószágos testvér, sógor, vő, illetve rokon granasztoi Rihmer Elek úr nyugalmazott járásbíró folyó évi november hó 27-én éjjeli 12 órakor életének 59-ik, boldog házasságának 31-ik évében hosszas betegsége és a halotti szentségek ájtatos felvétele után az Urban elhunyt. A megboldogult hült tetemeit f. hó 29-én d. u. 3 órakor a gyászházban, Király-utca 17. szám alatt a r. kath. egyház szertartása szerint történelmi beszentelés után kísérik a budaikülvári temetőbe örök nyugalom helyére. Az engesztelő szent miseműködés f. hó 30-án d. e. 9 órakor a belvárosi plébániatemplomban fog az Urnak bemutatni. Pécsen, 1901. évi november hó 28-án. Béke hamvaira! Áldás emlékére!

— **(Obsit.)** A honvédség kötelékéből saját-kérelmükre elbocsájtattak: dr. Vajdits Alajos, budapesti I. honvédgyalogezredbeli tartalékos ezredorvos; dr. Kregcsy Ottó, pécsi 19-ik és dr. Diamant Henrik, eszéki 28-ik honvédgyalogezredbeli tartalékos főorvosok és dr. Kármán János, eszéki 28-ik honvédgyalogezredbeli tartalékos segédorvos.

— **(Egy kutya garázdálkodása.)** Egy kutya garázdálkodott tegnap este kint a külső városrészekben. A sátor táborban megharapott egy közbakát, egy tizedest és egy pénzügyőrt; a Zsolnay-utcában pedig Holender Mihályt. A nagy, fekete ebet agyonverték s a gypmesteri telepen orvosi vizsgálat alá vették. A megmárt egyéneket pedig hamarosan felszállítják a Pasteur-intézetbe, mert valószínűleg veszett volt a leütött eb.

— **(Elgázolt menyecske.)** Kis Mihályné, németüröghi lakosnő ma délelőtt

Ez után a multság után pedig pár hónapra diszes esküvő ment végbe egyik fővárosi templomban, mondjam-e, hogy a boldog vőlegény Arthur gróf, a menyasszony kis fürdői tündére volt, kit többé semmiért sem hagyott volna elszállni magától.

Mikor az öreg tábornok és nővére megtárogattak Edhitet új otthonában, azt nagyon elégedettnek és tul boldognak találták. Sarolta néni kedvteliséssel járta végig a drágán butorozott és mindenféle szépséggel tulhalmozott termeket, különösen az asszonyka búdoirját találta elragadónak.

Ott függött a falon berámázva egy darab a menyasszonyi-koszorujából, a habos menyasszonyi fátyolból, egy szál megszaradt rózsával a közepén.

Sarolta néninek mindjárt megakadt rajta a szeme, hát nem ide tette a rózsát, mondta nevetve.

— Nos igen, felelte a grófné, míg arcán boldog mosoly repült át, avagy nem legkedvesebb emlékem az nekem, hiszen Arthurom első ajándéka.

— Miről beszélgetnek, kérdezte a gróf, ki a tábornokkal a szobába lépett.

— Az én berámázott emlékeimet nézegette a néni, magyarázta az asszonyka.

— Eh mit ér az a hervadt rózsza, jegyezte meg a gróf, nekem van szép és viruló rózsám, mondta átöelve feleségét, hosszú cuppanó csókot adva piros arcára.

— Miért édes nénikém? — veté ellen a leányka, — nem vagyok fáradt, és tudja, mily élvezettel táncolok, már alig várom . . .

— Mind elkeltek a rózsák? — kérdezte a gróf az üres kosárra mutatva.

— Oh, hogyne, — dicsekedett a leányka — az öné pedig, a mint látom, még mindig meg van, azt hittem, már rég valamely kiválasztott hölgy birtokába került.

— Ugy engedje meg, hogy visszaadjam a kis virágot annak, kitől kaptam, — válaszolta nyíltan és szenvedélyesen a gróf, — édes leánykát ismertem meg egy tengeri fürdőn, azóta nem tetszett nekem senki, mint ön most.

Meglepő a hasonlatosság kettőjük között.

— Igazán? — mondta a hölgy huncutosan, de pirosra vált arccal, — szabad tudnom a nevét, ha már annyira hasonlít hozzám.

— Sárdy Edith, Sárdy tábornok leánya.

— Persze most nem a papa, hanem a nagynéném van velem, hát nem ismer meg, — kacagott a leányka.

— Istenem, — kiáltott fel Arthur gróf, — folyton kint a sejtelen és nem mertem elhinni, tehát mégis csak ön az egyedüli, ki engem meghódítani képes, szemrehányással, váddal illettem magamat, hogy én is csak ugy tudok feledni és oly változékony vagyok, mint a többi emberek és ime, kisül nagy állhatatosságom, ujra beleszeretek a régi ideálomba, ki sokkalta szebb és vonzóbb, mint valaha.

befelé igyekezett a városba, hogy a kórházban levő édesanyját meglátogassa. Az országuton azonban egy kocsi megbokrosodott lovai elütötték az asszonyt, ki ballábán szenvedett súlyosabb sérüléseket.

— **(A tegnapi jogászyülés.)** Tegnap délután négy órára a jogász-elnök, *Piatsek Zoltán*, jogászyülést hívott össze, a melynek tárgyául a januárban tartandó mulatságot tűzte ki. E gyűlésnek lett volna feladata, hogy a jogászság eldöntse, vajjon *táncestélyt*, vagy *bált* rendezzen? — Ugyanis a jogászok körében erős az óhaj, hogy a jogászság a „Segélyző-egylet” javára bált rendezzen, és pedig, mint mindig, a farsang elején. Ez legyen a farsang megnyitója. — A jogászelnök érezte, ha az ifjuság bált akar rendezni, úgy jó előre kell határozni fölötte és azért hivta már tegnapi együvé a gyűlést. Azonban e gyűlés semmi határozatot sem hozott, és pedig azért nem, mert még a napirend előtt a „nemzeti párt” fölvetette a kérdést, hogy vajjon tárgyalhat-e a jogászság egy új tárgy fölött, míg egy másik fontos dolog fölött nem döntött érdemlegesen?! A gyűlésen a „nemzeti párt” volt többségben és így kimondták, hogy *mindaddig nem tárgyalják a farsangi mulatság ügyét*, a míg a „Nemzeti Ideál”-al tárgyalnak. Erre az elnök, minthogy más tárgyat nem volt kitűzve napirendre, a gyűlést úgy zaj közepette berekesztette. Így határozott a jogászság, de e határozathozatalnál nem gondolt arra a szép leány-koszorura, melynek minden egyes tagja epedve várja már a jogász-mulatságot. Hiszen ez a mulatság szokott a farsangban rendesen a legjobban sikerülni, mert a legtöbb táncoló fiatalok van. — Ilyformán nagyon kétes, hogy egyáltalán lesz-e táncmulatság, akár táncestély, akár bál. Mert, ha a „nemzeti párt” a „Nemzeti Ideál” mellett való végleges döntéstől teszi függővé a mulatság tárgyalását, akkor nagyon valószínű, hogy mulatság nem lesz. És pedig azért nem, mert a „nemzeti párt” és a „reform-párt” folytonos harcot fog egymással vívni.

— **(Csendőrszuronyok között.)** Ma reggel az üszöghi erdő közelében a csendőrszurony egy fiatal, rongyos ruhájú, igen gyanús kinézésű embert tartóztatott le. A mikor a fiatal ember a csendőröket meglátta, futásnak eredt. A csendőrök rosszat sejtve, utána kiáltottak, álljon meg, mert másképp utána lönek. A fiatal jobbnak látta, ha megáll és bevárja a csendőröket, mert azok bizony nem szoktak tréfálni. A járőrnek mindjárt föltűnt, hogy a suhanc a kabátja alját folyton takargatja tenyerével és fölshóllította, hogy igazolja magát. A fiatal ember eleinte ellenszegült, de a mikor látta, hogy baj lehet belőle, zsebébe nyult, hogy az irásokat elővegye. Most aztán meglátták, miért takargatta az a kabátja alját. Vértoltok voltak azon, a mik bizonyára bűnös uton kerültek oda. Hogy honnan vannak azok kabátján, a kérdezték azzal válaszolt, hogy előrántott egy hosszú kést, s az egyik csendőr felé szurt. Szerencsére nem érte el. Most a támadót lefűlelték, kezeit leláncolták és bekísérték az ügyészséghez, a hol bizonyára kivallja majd, hogyan kerültek azok a vértoltok kabátjára. Valószínűleg valami büntény forog itt fenn.

— **(Hasba szurta.)** Legényeinkben szerlelett nagy a verekedési hajlam. Minden csekélységre előrántják a bicsakot és kimutatják, mit tudnak. Tegnap is a Miklós-utca 36-ik szám alatt két legény összekülönbözött, a minek verekedés lett a vége. — Egy leány szolgáltatotta az alkalmat. Mindketten szerelmesek voltak beléje, de egyik sem akart a másik javára lemondani róla, a mi fölött annyira összepöröltek, hogy az egyik előrántotta a kését és a másikat hasba szurta vele. A sérült legényt még tegnap beszállították a kórházba, a keselőt pedig letartóztatta a rendőrség.

— **(Furcsa gyümölcs.)** Nem valami hólepte ágakon termő csodagyümölcsről van szó, mely tán Áron kivirágzott vesszőjéhez hasonlít, hanem még ennél furcsább históriáról, melyet velünk az egyik szomszédos községből közölnek. *Mélyes Jánosné*, egy odaváló özvegy asszony, amint a napokban bent járt a ház mögötti veteményes kertjében, éles gyermeksírásra leté figyelmes. Amint körültekintett, az egyik szárazágu almafán egy furcsa külsejű csomagot látott meg, mely oda volt akasztva. Képzelték a derek asszony meglepetése, midőn a kendőbe kötve egy körülbelül két hónapos, egészséges fiú csecsemőt talált. Az özvegy asszony magánál tartotta a gyermeket és jelentést tett az esetről a hatóságnál, mely nyomban a csecsemő anyja után megindította a nyomozást.

— **(Elemelt lópokróc.)** *Hoffmann Rezső*, király-utcai ószeres üzletének ajtajáról ma délelőtt elloptak egy öt forint értékű lópokrócot. Hogy a tolvaj ki volt, azt eddig még nem tudják.

— **(A félmillió sikkasztás.)** A néphumor nagyszerű operetthöst csinált a sikkasztó jogászból, *Kecskeméthy Győzdből*, száztíz éle árúhában jártatja be a világot, ezer vidám tréfát követett el vele és mi a legkellemetlenebb, belevonja játékába a komoly fővárosi tanácsot és az élesszemű s gyorskezü rendőrséget is. A legutolsó tréfát *Kaposvárott* követte el egy vidám ur, a ki a következő szövegű, ceruzával irt levelezőlapot küldte *Halmos* budapesti polgármesternek:

Nagyságos *Halmos János*,
polgármester urnak.

A pénzt beszolgáltatom, ha büntetlenül maradok, választ hirlapilag kérek.

Kecskeméthy Győzö.

A polgármesternek nincs érzéke a humor iránt és így nem reflektált a jókedvű kaposvári ur tréfájára.

— **(Hannele.)** Holnap (pénteken) kerül színre a *Hannele*. A darab cselekménye a következő:

Hannele, ki öt hét előtt vesztette el anyját s a ki törvénytelen leánya, a durva izsákos *Mattern* pallér zsarnoksága alá kerül. A gonosz ember üti-veri s *Hannele* kétségbeesve vízbe akarja ölni magát. Zord téli estén beleugrik a tó egy be nem fagyott részén, de még élve kimentik. Előbb *Gottwald* tanító házában ápolják, de még az nap éjjel hazaviszik *Mattern* pallér lakására, hol több szegény ember lakik.

Elhívják az előljárót, a ki megígéri, hogy mostoha apját bezáratja: majd az orvos jön s megvizsgálja az áthült, nyöszörgő és riadozó

lánykát, egy diakonissza is jön, mint ápolónő. De a gondosság hiába való: *Hannele* meghal. Mielőtt azonban kiszenvedne, megálmódja, mint hal meg, mint jönnek a temetésére, mint fektetik angyalok gyönyörű üvegkoporsóba, mint öltöztetik előbb fehér selyemruhába, menyasszonyi koszorút tesznek fejére és hosszú fáttyóval ékesítik. Mint jelenik meg anyja, hogy vigasztalja: majd a *Halál* egy szép ifjú képében; aztán *Gottwald* tanító, előbb az iskolás gyermekeket hozva, később *Krisztus* magasztos alakját öltve magára. És megjelenik koporsója előtt *Mattern* pallér is, a ki fenyegeti őt, de aztán látva rettentő bűneit, kétségbeesve elrohan, hogy felakasztsa magát. És végül megálmódja *Hannele*, hogy az angyalok egész serege benépesíti a szegényes hajlékot, dallal, virággal köszöntik őt s aztán *Gottwald* tanító mint *Krisztus* feltámasztja őt halottaiból és vele, meg az angyalokkal felszáll az égbe.

Mindezen álmoképek előttünk folynak le. A mit *Hannele* a lelki szemével lát, azt mi a valóságban látjuk. S mire a vizio eltűnik s a függöny újra felszáll: ismét a szegényes ágyon fekvő halott *Hannele*-t látjuk. *Mártha* diakonissza és az orvos aggódva hajolnak föléje.

— Meghalt?

— Meghalt!

Ezzel végződik a szívet megrázó és könyekig megindító költemény.

— **(Az a bizonyos tót.)** Arról a közmondásos tótról van szó, ki kiveri a gazdát a házból, ha szállást ad neki. Körülbelül ilyen história esett meg a közelmúltban *Krausz* *Jakab*, egyik szomszédközségbeli csárdásgazdával, kihez estefelé egy ablakos tót állított be és szállást, meg vacsorát kért. Másnap reggel, mikor fizetésre került dolog, a tót legény annyira dühös lett a csárdás gazda ama merészsége fölött, hogy töle pénzt mer követelni, hogy összeveszve *Krausz* *Jakab*bal, alaposan elverte, sőt kidobta a saját korcsmájából. A megvert ember panasza folytán a községi előljáróság nyomozást indított a tótlegény ellen.

— **(Csillárok, villamos lámpák és minden alkatrészek külön.)** A villamos világítás egyre nagyobb tért hódít, ez az ujtás nemcsak célszerű, de a legkellemesebbek egyike, szinte örül az ember, midőn a villamos lámpákat látja. Különösen a magánlakások fényét és elegáns előkelőségét emelik a villamos lámpák és csillárok. Ily csillárokból, álló és függő lámpákból bámulatosan szép és finom izlésű, művészies kivitelű példányok láthatók *Schönwald* Imre ékszerész- és műkereskedő király-utcai villamos tárgyak külön osztályában. Ezenkívül rendkívül nagy választék van villamos körtékben (izzó lámpa), a melyek nemcsak a legkitünőbb minőségűek, de egyúttal rendkívül olcsók. — E cikkekből a cég ezentul tetemesen nagyobb készletet tart, hogy a folyton fokozódó keresletnek megfelelhessen. Ép azért, a ki a lakásába a villamos világítást bevezeti, mulasztást követ el, ha e szép rakományt meg nem tekinti és *Schönwald* rendkívül olcsó áraival meg nem ismerkedik.

Idegenek Pécsen.

— November 27-én. —

Aranyhajó-szálló. Blaunstein Zsigmond, utazó, Bécs. — Schreiber Leó, utazó, Bpest. — Baál Ferenc, lelkész, Ungvár. — Littauer Mihály, kereskedő, Mohács. — Kapássy Antal, uradalmi számtartó.

Vadember-szálló. Brauner Alajos, utazó, Bogen. — Leopold Károly, földbirtokos, Véménd. — Witt és neje, Mohács. — Auber és neje, Mohács. — Bendl Gyula, utazó, Bpest. — Schwarc Dániel, utazó, Zsolna.

Mátyás király-szálló. Schnee Márkus, kereskedő, Bécs.

Művészet, irodalom.

Válasz

a „Birálát“ írta: Egy családapa című közleményre.

(Rédai Károlytól.)

(Folyt. és vége.)

Ne hetvenkedjék »siklósi családapa« léteire igazságtalanságokkal.

Azt sem látja, hogy volt tanítványaim közül kettő — dr. Révai Sándor és Mátovics Béla — ma már tanártársam.

Nem szép lehurrogatni azt a polgári iskolát, melynek talán sokat köszönhet, nem mint »családapa«.

Rossz madár »siklósi családapa« uram!

»Siklós intelligenciáját« — írja — nem elégíti ki a polg. iskola. Vad személyeskedésből nem tudja, hogy miért? Mintha bizony miattam nem lennének elégedettek az iskolával.

Hány gimnáziumi »bizottság« és »küldöttség működik« évek óta?

Persze rövidlátó is a »siklósi családapa« s így nyeli el a spanyolnádat.

Az én állásom váram is, melybe belebőgni is lehet. — A tudomány és műveltség bástyafalai védik, no meg hivatás és gyermekszeretet is övezi részemről.

A ki másnak tisztességgel betöltött állását bepiszkolja, azt kár volna korholni.

A mi lovagias felfogását illeti a »siklósi családapának«, fényes bizonyítványt állít ki a maga számára, mikor egy volt ellenfelemmel szemben reám hivatkozva, holmi elégtételeket osztogat. Erre Feiler Mihály urral nem szorultunk.

Hiszen a »P. N.« küldetett minket Vácra. Csodálkozom, hogy a tisztelt szerkesztő urak, kartársak ily dolgot nem vesznek észre.

Politizálni nem szoktam. Minden öt évben élek jogommal. A ki hazafiságomban kételkedik, az hazafiatlan.

Förmedvénynek nevezem azt is, hogy az lesz a siklósi kerületben képviselő, a kit én akarok. Szép dicsőség az igaz, de bolond, a ki hiszi.

A »siklósi családapa« egy kérdést bocsát világgá, megemlítvén polg. iskolánk magas színvonalát.

»Kívánja-e a szerző ur, hogy az iskola magánvizsgálatairól beszéljek? Ne kívánja.«

Vesse le a »siklósi családapái« köpenyt és beszéljen nyíltan, mert különben briganti köpenynek nézik a tanhatóságok, a közönség is. Ha nem teszi le sisakját a »P. N.« olvasó közönsége előtt, úgy vádjait nyujtsa be felsőbb hatóságomnál, a kir. tanfelügyelőségénél — Pécsen.

Ha pedig ezt sem tenné, akkor tisztában lesz a »siklósi családapával« mindenki.

Tudnia kell annak a »siklósi családapának«, hogy ki van jelen a magánvizsgálatokon

és hogy ezek oly nyilvánosak, mint a kir. törvényszékek tárgyaló termei.

Emberi észszel nem tudom fölfogni, hogy a »Siklós jelené«-vel mint függenek ezek össze.

Még valamit a siklósi hölgyekről és családokról is szólok e helyen.

»Siklós jelenében« udvariasan megdicsértem a siklósi nőket, erényeiket, szóval jótulajdonosságukat.

Ezt a »siklósi családapa« »émelygős méltatásoknak« nevezi.

Mondhatom nagyon szép kritika, lovagias és udvarias is! . . . nőekkel szemben.

No siklósi hölgyek, mit szólnak a kritikához?!

Erényeik dicsérete »émelygősség!« — Furcsa erkölcsi érzékkel áldotta meg a jó Isten azt a »siklósi családapát«, a ki szülőföldjének nőiről émelygősen ír újságba.

Ti pedig valódi családapák, mondjátok meg: »merész állítás-e« az, ha művemben mondtam, hogy »családi ártetek mintaszerű.« Az a bizonyos »siklósi családapa« írja, hogy nekem »szép képzelőtehetségem van« és ő *adatokkal tudna szolgálani az ellenkezőről.* No ez hallatlan kritika, hogy saját városának családjairól így nyilatkozik.

az és merre van hazája annak a kritikusnak, aki a siklósi tisztességes családok egyetemét így állítja pellengérré?

Szolgáljon tehát adatokkal a siklósi családokról szintén a »P. N.« hasábjain tovább és tovább.

Ha ily kihívó, mint »siklósi családapa«, legyen bátorsága »adatokkal szolgálni!«

Ki az, a ki a siklósi nőket, családokat nyilvánosan elítéli, kérdik a családban, a társaságokban, kaszinókban, sőt kérdezték már a »Pécsi Napló«-tól is. (Lásd a szerk. üzenetet.)

naponkint ott bolyongott s gyönyörködött bennük. Végre egy napon holtan lelték meg e virágágyak között, akkor is úgy nézett ki, mintha lángnyelvek nyaldosták volna körül sokat szenvedett testét, melyből az »égő szerelem« örökre kialudt.

V É G E.

szavai, melyeket a szerűben hozzám intézett, mégsem voltak pusztán gúnyolódások. Elkövette azt, a mit én nem tettem, kiméletből, — csak azért, hogy a biztositási összeget megkaparintsa, számítva arra, hogy a gyujtogatás gyanuja ugysis engem ér. És csakugyan engem ért; ha a törvény meg is kimélt bizonyíték hiányában, — de a nép ujjal mutogatott reám mindenütt, gunyolt, szidott és gyűlölt, úgy miként én gyűlölttem azt az embert a ki megrabolt, bűnbe ejtett, a gonoszság útjára vitt. A nép e perctől úgy látszott félt is tőlem, s esztelelnnek hitt, elnevezett tehát „Tratt Mari“-nak. E szó mint árnyék kísért mindenütt.

Utóbb magam is hinni kezdtem, hogy van bennem valami rendkívüliség, például előszeretetem ahhoz a lángpiros virágokhoz, melyek egyáltalán semmi szépséggel sem bírnak, illatjuk sincs, mint a más virágoknak. De én a kertemben mégsem sziveltem más virágot. Az volt egyedüli örömöm, ha nyáron át az összes virágágyak lángolni látszottak s ez olyan jól hatott reám, mintha benézhettem a sustorgó, pattogó kemence tűzébe, ilyenkor magamon kívül tapsoltam, kezeimmel, úgy hogy a hozzám tartozók is irtóztak tőlem.

Nem mindig volt ilyen örömöm, csak néha s ilyenkor úgy érzem, mintha minden vérem a fejembe töltna és a halántékomon akarna kiömleni; így volt ez tegnap előtt reggel is. Egész éjjel nem tudtam aludni. Nagy vihar volt; olyan zúgást hallottam, mintha istenitélet jött volna. Reggel lementem a kertbe és egy a vihar által kidöntött régi almafát nézegettem a kerítés mellett, amint észrevettem Merten Küstert, a ki olyan lassan cammogott

Tisztességes uri embereket is meghurcol a »siklósi családapa« (hát ezek mind »Siklós jelene« birálatához tartoznak?), midőn neveik kezdőbetűjével kedveskedik és mint agglégényekről írka-firkál. Midőn művetem 6—7 év előtt megírtam, vajjon Siklóson laktak-e és agglégények voltak-e?

Mily műveltséghiány s mily erkölcsi fogyatkozás ri ki a »siklósi családapa« ból.

Mily csunya is az a madár — mint a »siklósi családapa« — ki saját fészket, szülővárosát, nőit, családjait, intézményeit férfival együtt, szenvedélyválogatás nélkül igyekszik nyilvánosan beszennyezni!

Végül volna szavam tek. *Lenkei Lajos* urhoz, mint a »Pécsi Napló« felelős szerkesztőjéhez is, kihez mint hírlapíró kartárshoz, régi és jó viszony fűz.

A »Pécsi Napló« szerkesztőségének erkölcsi érzékében és feltogásában bizva, saját lapjok reputációja és a »Pécsi Irodalmi és Könyvnyomdai Részvénytársaság« (előkelő urak ennek tagjai) érdekében is a siklósi közönség, családok, nők tisztességeért mutassa be, hogy ki az a »mintaszerű« adatokkal szolgáló „*Egy siklósi családapa*“, a ki oly merészen lapjokba becsempészni — pellengére állítam családokat, egyeseket és köztisztületben álló férfiakat?

A színész és a kritikus.

Pécs, 1901. nov. 28.

Ha a kritikus hivatásához hiven elvégzi azt a munkát, a mit el kel végeznie és a mihez joga van, megesik gyakran, hogy félreértések történnek, hogy sértve érzik magukat azok, a kik ellen a kritika irányul. A míg pedig a kritikust semmi érdek nem vezeti, a míg magával a személylyel, mint társadalmi személylyel nem foglalkozik kritikájában, ha-

nem pusztán a színészt, vagy színésznőt látja a bírálót szemüvegén keresztül, mindaddig nem tehető fel, hogy a bíráló kritikájával magát a személyt akarja szóbeszéd tárgyává tenni és ezzel megsérteni.

Ez nem hivatása a kritikusnak.

Kritikus valaki csakis pártatlan állásponttal lehet. Csak úgy töltheti be hivatását, csak úgy végezheti el a reá rótt kötelességet és munkát, ha nem vezeti sem jó barátság, sem ellenségeskedés.

Lehet a kritikus az illetővel, a kiről talán mint színésztől elítélőleg szól, künn a társadalmi életben, a színpadon kívül, a legjobb barátságban, lehetnek testi, lelki jóbarátok, de a mikor a színész a színpadra lép, akkor az már nem barátja annak, a ki ott a közönség közt mint kritikus van jelen.

Mihelyt a színpadra lépett, pusztán színész, a kinek játéka az egész publikum kritikájának ki van téve, az a jó barát meg a színészre nézve *nem jóbarát, hanem kritikus*. Ha most aztán a színész, vagy színésznő játéka ellen kifogása van, arról szabadon nyilatkozhatik, szabadon szólhat, abban a megkritizált éppen nem korlátozhatja.

Tegyük fel azonban, hogy a kritikus a megbírálta személylyel ellenséges viszonyban áll, künn a társadalmi életben és nem mint színészszel. Ez esetben lehet, hogy a kritikus egy kissé erősebben szól a játékról, észreveszi a legapróbb hibákat is, a miket siet ostromozni, de ez nem a személy ellen irányul, hanem pusztán a színész játéka ellen. Hát honnan is venne magának a kritikus annyi jogot, annyi bátorságot, ha a játékról van hivatva szólani, hogy akkor magáról a személyről írjon. Ezt nem teszi, de nem is teheti meg a kritikus, mert nemcsak az illetővel jön összeütközésbe, hanem magával a tisztével és magára vonja a nagykö-

zönség elítélő kritikáját. Ez pedig a legsúlyosabb!

Legkedvezőbb a helyzete a bírálónak akkor, ha azt az illető személyt, kinek játékról ír, egyáltalán nem ismeri. Ekkor lehet a legigazságosabb, a legőszintébb, mert semmi érdek sem vezérli: *sem a barátság, sem az ellenséges viszony*, csupán a hivatása! A mit ilyen minőségben ír, az a legigazabb, abban az igazi kritika nyilvánul. Ha a játékról azt írja, hogy az nem üti meg a jó mértéket és utbaigazítást ad, hogy miként lesz jó, azt csak azért teszi, hogy annak javára szolgáljon.

Ha elhallgatja a hibáit és csak a jó oldalról szól, vét első sorban a színész, vagy színésznő ellen, másodsorban, önmaga ellen. Vét a szereplő ellen, mert nem figyelmezteti olyan dologra, a mire kötelessége és joga van figyelmeztetni. A hiba elhallgatásával nem segíti a kritikus, sőt árt. Mert az illető szereplő megszokja a hibáit, sőt ujakkal tetézi és ha más színpadra kerül, megérzi a hiányos, az elnéző kritika hátrányát. Az új állomás helyen erősebb kritikus lehet, a ki kérlelhetetlenül ostromozza a színész hibáit, de csakis azért, hogy annak javára lehessen.

Aztán vét maga ellen, mert hivatását elfelejti!

A kritikus a személyt mindig elválasztja a színésztől; ha bírál, nem a személyről ír, hanem a színésztől és annak játékról.

E néhány sor megírására egy közel multban felmerült félreértés vezet bennünket. Ugyanis lapunk 270. számában megjelent színházi kritikában a referens *Csige Ilona* urhölgyet némi hibájára figyelmeztette, a mit többen *Csige Ilona* urhölgy személyére nézve sértőnek találtak. E sajnálatos esetről kifolyólag sietünk kijelenteni, hogy az a kritika nem a személy ellen irányult, hanem pusztán a játék

mint egy kísértet, s amint engem észre vett, elfordította a fejét, de én mégis megszólítottam:

— Ugyan Küster, legalább egy jóreggelt kívánhatna.

Erre megállott és mondá:

— Ma ugyan nincs „jó“ reggel Mari kiasszony, mert Istenünk az éjjel ugyancsak kemény ítéletet osztott.

— Bizony viharos éjjelünk volt.

— Nem úgy értem azt, Mari kiasszony.

— Hanem? kérdém kíváncsian.

— Nilsen Ábelt ezelőtt egy órával huzták ki az árokból halva, s délután a törvény emberei is kijönnek, hogy a vizsgálatot megindítsák.

Valami kis szédülést éreztem agyamban, de azért tartottam magam.

— Mondhatom, orvos ur, nagyobb törvény nem ítéltetett volna Nilsen felett.

Egész nap éreztem a zúgást a fejemben.

A népek egyebet sem tettek egész nap, mint azt tárgyalták: hogy juthatott Nilsen Ábel az árokba: ott fult-e meg, vagy valami büntény forog fenn? — stb.

A zúgás, mindinkább erősebb lett, úgy hogy az egész éjjelt álmatlanul töltöttem, majd tegnap még inkább zavartabb lettem. Rémképek rajzolódtak elém, majd láttam Nilsent ittassan bolyongani Mars rétein, hallani véltem segélykiáltását, a tévelygés közepette, — fáklyát, világosságért esdett, hogy kimenekülhessen az árok iszapjából . . .

— És én mentem a segítségére. Gyujtottam fáklyát, oly nagyot, hogy az egész Mars réteket bevilágította fénye; oly halotti mécses, amelyet csak Nilsen Ábel a

nagy ur, a csábitó, érdemelt ki tőlem, a szeretőjétől, a ki feláldozta érte úgy az életben mint a halálban is mindenét.

— Így lett Heiberg tegnap a lángok martaléka.

— — — A szerencsétlen Péteri Máriát nem vont a felelősségre a törvény. Az orvosok konzuleuma mentette meg, mely oda véleményezett, hogy a leány pyramikus beteg. Oly betegség ez, mely, mint démon, játszva győzi le akaraterőnket; foglyává tesz, vágyra kelt a tűz után, mint a játékszenvedélylyel, a mikor játszszanunk kell! Kell, de miért, — nem tudjuk. Rendes öntudatban meggyujtok egy gyujtót s eldobom. A pyramikus gulába rakja a tüzet és bámulja a fény sugarakat, elmereng annak csillogásán. Hogy lehet ezt szeretni szerelemből? . . . ez a pont volt az, melyet a józan öntudat sem értett meg, csak konstatált.

E betegségben a rendes lelkiállapot kivételessé válik; komor, borús színt ölt magára és cselekszik tetszése szerint, nem gondolva azzal, hogy ebből veszedelem támad, zivatar, vész, balsors fakad ki; mit törődik mindezzel a gátat veszedelem? Kell, érzi s halad előre, ha a veszedelemben is. Ilyen lelki állapotba, betegségbe szenvedett e nő is, melyért a törvény felelőssége nem vonhatta. A büntetés már a bűnben leledzett. A felsburgi tébolydába adtak neki helyet, hol egy évvel utóbb a történetek után láttam utoljára. Ott is a kert egyik sarkát tele ültette kedvenc, rikitó piros virágaival, melyek köz

ellen. A ki „o. p.“ jelzés alatt azt megírta, attól nagyon távol állt a személy megbírálása, mert nem is áll jogában. Nem is szólhatott a személyről, mert nem is ismeri, csak pusztán mint színésznőt, úgy pedig jogában állott játékát megkritizálni, abban korlátozni nem lehet.

Tehát újból kijelentjük, hogy az a kritika csak a játékra vonatkozott és nem a személyére. S hogy mégis némelyek a személyére értették, az csak tévedésen alapult.

Folyó szám 63. Idénybérlet 63. Páratlan bérlet.

Nemzeti színház.

Ma, pénteken, november 29-én:
Hannele menybemenetele.

Látványos álomkép.

Személyek:

Hannele	T. Csige B.
Mártha nővér	G. Miklósi I.
Gottwald, tanító	
Az idegen	Thury Elemér
Jézus	
Talpe,	A. Nagy V.
Hedvig,	Acél Szidi
Pleske,	Pesti K.
Hanke,	Sarlay B.
Seidel, erdei munkás	Szilágyi A.
Berger, előjáró	Kardos A.
Mattern, pallér	Vágó Béla
Schmidt, hivatalosolga	Szilágyi E.
Dr. Wachler	Fekete L.
1-ső)	Csige Ilonka
2-ik) angyal	Molnár Ilona
3-ik)	Markovitsné
A fekete angyal	Molnár Gy.
A szabó	Nádasy J.

Szombat, november hó 30-án:

New York szépe.

Operette.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetel

1901. nov. 28. délután 2 órakor.

Barometer (redukált) = 762.6 mm. (emelk.)

Hőmérsék = 1.2 °C.

maximuma: 1.8 °C.

minimuma: - 0.8 °C. } tegnapi.

Párányomás: 3.3 mm.

Relatív nedvesség: 65. %

Felhőzet: 6° Cirr. N. W.

Szélirány s erő: W. 3. — Harmat: — 4.9 °C.

Csapadék 24 órai: 0.2 mm. *.

Vált. felhőzet, szeles, enyhébb s később csapadékra hajló i. v.

Dr. Csirer.

Törvénykezés.

§ A primadonna hangja. Az Örley Flóra és Krecsányi-pör, mely hat évig foglalkoztatta a bíróságot, a kuriai ítélettel nem tűnt le az igazságügyi repertoárról. Krecsányi Ignác színigazgató ugyanis perujtással élt s a perujtási kéresemben újabb bizonyítékokra hivatkozva, annak igazolását igéri, hogy a szerződészegést nem ő, hanem Örley Flóra követte el. Színházi körökben a kuriai ítélet, mely Krecsányit pervesztésnek mondotta, komolyabb meghökkenést okozott. A Kuria ugyanis a színházi szerződésnek azt a lényeges pontját, mely ellentétek esetén a választott színházi bíróságot jelöli meg illetékesnek dönteni a szerződő színész tehetsége és főleg használhatósága fölött, teljesen figyelmen kívül hagyta. Ha ez a felfogás a bíróságoknál joggyakorlattá fejlődik, akkor illuzóriussá válik minden színházi szerződés s szabad utat nyit olyan felfogásnak, a milyen ebben a perben ugyszól-

ván perdöntő kelleket alkotott. A színházi emberek anomáliának mondják azt az eljárást, hogy Örley Flóra, ki nem vetette alá magát a választott bíróság döntésének, mikor Krecsányi azt szerződészerűen ajánlotta, két év után egy szobában próbát énekelt a bíróság által kirendelt szakértők előtt. Ezek a szakértők nem adtak ugyan kedvező véleményt a primadonna hangjáról, de ezt az éneklésre általában alkalmasnak nyilvánították. Hogy az ilyen uton megállapított énekképesség a primadonna szinpadai tevékenységéhez fűzött igényeknek csak igen alárendelt részét képezi, azt a felsőbb bíróság a periratokból nem állapíthatta meg. A szakértők ugyanis nem látták Örley Flórákat a szinpadon s így nem adhattak véleményt éppen a szinpadai szereplés szempontjából, — a mely a színigazgatóra mindenek fölött mértékadó. Az ujitott per során ebben az irányban számos előkelő színházi embert fognak kihallgatni, mert Krecsányi pörének végleges sorsa közelről érdeklí magát az Országos Színészegyesületet is. Ha ugyanis megáll a mostani marasztaló ítélet, akkor hatályukat veszítik azok a szerződések, a melyeket az egyesület fegyelmi vétség terhe alatt kötelezőknek mond úgy az igazgatókra, mint a tagokra nézve. Minthogy sem a színigazgatónak, sem a színésznek más szerződést kötni nem szabad, az ujitott pör sorsa fogja eldönteni, hogy van-e ezeknek a szerződéseknek pör esetén magánjogi értékük vagy nincs.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése november hó 28-án. (A Pécsei Figyelő eredeti távirata.)

A képviselőház mai ülésén Apponyi Albert gróf elnökölt.

Biró Lajos előadó betérjesztette a gazdasági bizottság jelentéseit.

Szék Kálmán miniszterelnök terjesztette be ezután a bosnyák vasutakról szóló törvényjavaslatokat.

Napirend előtt felszólalt Okolicsányi László, kijelentvén, hogy Kramolin Viktornek főispáni kinevezését nem tartja szerencsésnek, mert nevezett Bánffy-hive volt.

Szék Kálmán miniszterelnök válaszolja, hogy Kramolin politikailag nem szerepelt. Kitérő hivatalnok. Az előre való ítélezést nem tartja helyesnek.

Ezután a feliratot részleteiben vita nélkül elfogadták.

Holnap rövid ülés lesz.

Kedden az indennitást fogják tárgyalni.

TÁVIRATOK.

— Kecskeméthy Nizzában.

(A „Pécsei Figyelő“ eredeti távirata.) Párisi távirat szerint a nizzai rendőrség egy fiatal magyart nyomoz, ki Csolan Károly névre szóló igazolvánnyal odaérkezett. Azt hiszik, azonos Kecskeméthyvel, ki tudvalevőleg magával vitte Csolan Károly, budapesti joghallgató indexét.

KIR. TÁBLAI ÉRTESETŐ.

1901. évi nov. hó 25-én s a köv. napokon elintéztett ügyek.

(Rövidítések magyarázata: hh. = helyben hagyva, mv. = megváltoztatva, rmv. = részben megváltoztatva, fo. = feloldva, rend. = rendkívényileg vissza, ms. = megsemmisítve, rms. = részben megsemmisítve, vu. = visszautasítva, hna. = hely nem adatott.)

I. Polgári tanács.

Előadó: Pölch Antal.

- V. 1384. Kadarkut közs. hit. szövetkezete — Hauer Géza 10.727 k. 64 fill. — hh.
1385. Taplós Ferenc s t. — Baranya megye közönsége 8855 k. 84 fill. — hh.
1814. Lőrincz József — Csankó Katalin és t. törv. szárm. megáll. — fo.

Előadó: Tóttóssy Béla.

- V. 2203. Marjanovics Pávó s t. — Sárász Jánya végr. érvényt. — mv.
2222. Halász Ferenc s t. — Győri Ferenc s t. 800 frt. — rmv.
2356. Kis Pál Sámuel s t. — Zsobrák István s t. ut hasz. megsz. — hh.
2613. Dani János — Ször Katalin házass. felb. — rmv.
2626. Stern Károly — Pálffy József s t. számad. — hh.
III. 2734. Ódor Ferenc hagyatéka. — hh.
2877. Mayer Gyula — Kastl Mór ár. — hh.

Előadó: Kaufmann Nándor.

- V. 2308. Krausz Adolfné — Blauhorn Izidor 2411 k. 62 fill. — hh.
2330. Radics Lőrinc — Szabó János 1471 kor. 10 fill. — hh.
2354. Ifj. Schaffler Antal — Szász Frigyes számad. — hh.
2720. I. H. Rust és t. — Árva Juli 39 k. — rend.
2739. Markó János — Weiler Vilmos s n. 220 k. — rend.
2779. Özv. Berger Sámuelné — Holczer Izidor s n. 1200 kor. — mv.
III. 2258. Tóth József — Varga János ing. tjog. — mv.
2795. Rosenberg Bernát s t. — Első magyar gazdasági gépgyár birói szemle. — ms.

Előadó: Holics Gyula.

- V. 2510. Hencz Emilia — Bogovics Ferenc ítélet kiterj. — hh.
2571. Dominkó Menyhért — Pöcze János s n. köz. megszünt. — mv.
2573. Epstein Vilmos — Friedl János 1827 kor. — hh.
2574. Szmottena Sterbeczky Ferenc — Gudliu Vilma ítélet hatály. kiterj. — hh.
2604. Sztankó Ferenc — Sztankó Mária köz. megszünt. — mv.
2605. Braubach Margit — Lotz Henrik válóper. — hh.
2606. Hermann Ferenc — Schneider Anna Mária válóper. — hh.
1607. Somogyi Imréné — Somogyi Imre válóper. — hh.
2623. Schöndorf Katalin — Popovics Ignác válóper. — hh.
2643. Tóth János — Kaska Mária válóper. — fo.
2657. Rotter János — Weisz Mária válóper. — hh.
2697. Martinovics István — Heil Erzsébet válóper. — hh.
2816. Szluha Cornélia — Némethy József ítélet átváltoz. — hh.
III. 2619. Sonnenfeld Lajos — Gergits János végr. — mv.

II. Polgári tanács.

Előadó: Rökk Gyula.

- V. 2325. Gál Jánosné — ifj. Gál János s t. szerződ. érvényt. — rmv.
2369. Szmodics Juli — Molnár Teréz öröks. — mv.
2373. Czebei Éva — Czebei Ferenc s t. szerződ. érvényt. — hh.
III. 2764. Kónigsberg Fáni — Babócsai Ignác végr. — hh.
2765. Cselinác Péter — Gergeta Márton végr. — hh.

Előadó: Graf Károly.

- III. 2746. Petrovics Lázó — Láng Lázárzjog törli. — hh.
2752. Breclmayer József — Szanyó József s n. tjog. törli. — ms.
2754. Lacher Janka — Schmidt János s n. tjog. bek. — rmv.
2762. Berta Mózés — kk. Balog József zjog. előj. — hh.
2771. Vég Bóth Mihály s t. — Biró Ferenc s t. tjog. bek. — rend.

- 2802. Schwarcz Henrik — Deáky Sándor végr. — hh.
- 2803. Deáky Sándor — Schwarcz Henrik végr. — hh.
- 2851. Kozári János — Kiss József végr. — mv.
- 2862. Volchár Mária — Mészáros Kálmán végr. — mv.
- 2878. Schneider Ede — dr. Berényi Leó végr. — hh.

Előadó: Zsabokrszky Ferenc.

- III. 2741. Letenyi tkptár. — Pongrácz István s t. és ifj. Pongrácz Lőrinc — Pongrácz István ellen végr. — ms.
- 2745. Stágli Mátyás s n. — Kis István végr. — hh.
- 2763. Habich H. M. cég — Nagy Ignác végr. — rend.
- 2769. Herczi Mór — Nits Márton s n. végr. — hh.
- 2799. Mohácsi ált. tkptár — Balázs Márkó végr. — hh.
- 2801. Özv. Braun Bernátné s t. — Katona József végr. — rend.
- 2818. Schaller Lajos — Sovák Pál végr. — mv.
- 2819. Somogy megyei tkptár — Galambos József végr. — ms.
- 2825. Horváth Vendel s t. — ifj. Horváth József végr. — rend.
- 2830. Uszodi Ferenc s t. — Retzer Antal s n. végr. — rend.
- 2870. Zalamegye összesített árvtára — Bolf Kovács László végr. — hh.

Büntető tanács.

Előadó: Bocz Alajos.

- V. 1286. Móhr József s t. m. lak. sért. — főt. kit.
- 1287. Markovics Mihály s t. m. lak. sért. — főügy közl.
- 1313. Gobodics János s t. lopás. — főt. kit.
- 1394. Gerner György s t. lopás. — biz. kieg.
- 1540. Balog Mihály s t. suly. t. sért. — főt. kit.

Előadó: Nábráczky Lajos.

- V. 1489. Mandl Sámuel vétkes buk. — főt. kit.
- 1544. Kilich Péter s t. lopás. — főt. kit.
- 1547. Jelinek László hiv. sikk. — főt. kit.

Előadó: Varga Nagy István.

- V. 1420. Orgován József s t. suly. t. sért. — rend.
- 1426. ifj. Szabó István s t. suly. t. sért. — biz. kieg.
- 1446. Szántó Jánosné emberölés. — főt. kit.
- 1449. Török Mihály s t. köz. okir. ham. — főt. kit.
- 1453. Kaufmann János két rendbeli lopás. — főt. kit.

Elintézésre kitűzött ügyek.

Bejelentések 1901. évi dec. hó 2. s a köv. napokra.

I. Polgári tanács.

Előadó: Filcb Antal.

- V. 1816. Mihály József s n. — Bálint János s t. Kis Riba József törvénytelenítése.
- 1955. Sándor Mari s t. — Samu György s t. végr. érvényt.
- 1980. Geszti Rezső — őgróf Pallavicini Ede. s n. utasz. eltilt.

Előadó: Tóttósy Béla.

- V. 2232. Kis János s t. — Dózsa Sándorné s t. ing. tjug.
- 2265. Fischmann Manó — Oblath A. 663 frt. 60 kr.
- 2642. Bencze Dániel — Bencze Julianna öröks.
- 2656. Özv. Polics Adámné — Polics András öröks.
- III. 2889. Markó János — Weiler Vilmos s t. bizt. végr.
- 2893. Dr. Kemény Fülöp — Bergovecz Iván végr.

Előadó: Kaufmann Nándor.

- V. 2335. Stanits Ferenc — Vajda József ingók elkülönít.
- 2357. Özv. Tamás Jánosné — M. áll. vasutak 12.500 frt.
- 2432. ifj. Zsidó Mihály ing birt. és vagyon köz. mszűnt.
- 2409. Grünbaum Rozália — Grünbaum Sámuel s t. végr.
- 2543. Gasparovics P. — Kann Ármin és fia s t. 807 frt 52 kr.

Előadó: Holics Gyula.

- V. 2624. Özv. Puskás Ferencné — ifj. Nagy Antal tart.
- 2644. Kerese Teréz — dr. Tarnai Károly válóper.
- 2649. Kerner János — Kleesz Mária válóper.
- 2692. Szondi József — Kis Kariás Róza válóper.
- 2693. Kovács János — Horváth Ilka válóper.
- 2694. Becz Mária — Kolozsvári József válóper.
- 2696. Roenberg Mária — Fehérváti Sándor válóper.
- 2698. Hamvas József — Domonkos Katalin válóper.

- 2699. Banna Pál — Pauler Mária válóper.
- 2714. Pítő András — Pítő József s t. vagyon köz. mszűnt.
- 2721. Málinger Mihály — Lezsák Julianna házass. érvényének megtámad.
- 2732. Garassy Mária — Evetke Ferenc válóper.
- 2733. Hagyo József — Petó Sámuel ingók köz. mszűnt.
- III. 2729. Berta Sándor — Bellye közigazd. felszól.

II. Polgári tanács.

Előadó: Röck Gyula.

- V. 2479. Özv. Farkas Jánosné — Balog Farkas s t. ing birt.
- 2497. Kovács Erzse — Kis József öröks.
- 2544. Pósa Róza — Birói Péter s t. ing. birt.
- 2601. Dr. Gojkovics Sabbas — Kern Anna 440 k. 60 fillér.

Előadó: Graff Károly.

- III. 2817. Özv. Kcblár Pálné — Koblár Mária s t. tjug. bek.
- 2831. Dr. Narancsik Károly — Mihálovics Emilia zjog. előj
- 2850. Horváth Kokán Ignácné — Nagy-Szebeni föld hit. intézet tlkv. kiigazit.
- 2852. Hertelendy Béla — ifj. Kelemen s t. tjug. bek.
- 2871. Gaishauer József — ifj. Gaishauer János végr.
- 2894. Bonyár József s n. — Tavali Sámuel s t. perfeljegyz
- 2908. Weisz Henrik — Stipanovics András végr.
- 2917. Österreicher Bernát — Grósz Simon végr.

Előadó: Zsabokrszky Ferenőz.

- V. 2788. Kohn Lipót s n. — Révész Antal ing. tehern.
- 2793. Kun István s n. — Lenkovics Ferenc törtl.
- 2900. Csáblai István s n. — Poppert Ábrahámné ing tehern.
- III. 2895. Fekete Julianna — Fekete Dániel végr.
- 2902. Zsírmon János s n. — Szieberth Nándor végr.
- 2904. Kir. kincstár — Bogay Miksa s t. végr.
- 2912. Angyó Béni önk. árv.
- 2913. Ügyvédi segélyalap — Szieberth Nándor végr.

Büntető tanács.

Előadó: Bocz Alajos.

- V. 1397. Mihóci Iván s t. lopás.
- 1424. Varga János s t. >
- 1425. Miskovits János s t. >
- 1464. Penzár József >

Előadó: Angyal Pál.

- V. 1519. Törösi István hat. ell. erősz.

Előadó: Nábráczky Lajos.

- V. 1487. Felsman József s t. lopás.
- 1500. Pap György s t. emberölés.
- 1521. Bódis Pál suly. t. sért.

Előadó: Varga Nagy István.

- V. 1460. Farkas József suly. t. sért.
- 1462. Vida Sándor >
- 1481. Leszár Ferenc >
- 1491. Novák Ferenc s t. hat. ell. erősz. és suly. t. sért.
- 1493. Szegedi János m. okir. ham.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
 TAIZS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

!! Éppen most jelent meg !!
A Pécs szab. kir. város és határában levő épületek jegyzéke
 (Háztulajdonosok névjegyzékével)
ára 2 korona.
 Kapható lapunk kiadóhivatalában.

Tőzeg klosettek!

Tőzeg-klosettet beszerez mindenki, ki teljesen szagtalan arnyékszékét óhajt, mert a tőzeg szagtalanít!!

Tőzeg-klosettet beszerez mindeki, ki a maga és családjának egészségéről gondoskodik, mert a tőzeg fertőtleníti!

Tőzeg-klosettet beszerez mindenki, aki a mindenféle betegségeket teresztő pöcsgödört házából eltávolítani kívánja, mert az ilyenre a tőzeg-klosettek használatánál többé szükség nincsen.

Tőzeg-klosettek kizárólag kaphatók:

Kraus Istvánnál, Pécssett.

T. Kraus István urnak Pécssett.

Ezennel szívesen adom b. tudomására, hogy a nekem szállított **tőzeg szóró klosettekkel teljesen meg vagyok elégedve.** A klosettek kifogástalanul működnek és teljesen szagtalanok.
 Pécs, 1900. június hó 10-én.

Tisztelettel **Dr. Mende Lajos.**

T. Kraus István urnak Pécssett.

Szívesen adom tanubizonyítást annak, hogy az Ön által szállított **tőzeg-árnyékszék** minden tekintetben megfelelő, különösen hangsúlyozom, hogy mióta ezek nálam használatban vannak és az emésztőgödört házámaton kívül helyeztem, az **eddig mindig neves falak egészen kiszáradtak.**
 Pécs, 1901. május hó.

Tisztelettel **Dr. Czirer Elek,** főorvos.

T. Kraus István urnak Pécssett.

Ezennel igazolom és bizonyítom, hogy a megyei árvaháznál már egy év óta ezen klosettekből **10 db. van használatban** és feltűnő szagtalan voltak, csekély kezelési költségük folytán legmelegebben ajánlhatók.

Keller István, várnagy, mint a megyei árvaház felügyelője

T. Kraus István urnak Pécssett.

Ezennel szívesen kinyilatkoztatom, hogy a nekem szállított **tőzeg klosettek teljesen megelégedésemre beváltak** és a még visszalévőket is mihamarabb átalakítottam.

Fodor Pál, ügyvéd Tisztelettel Deák-u. 1.

A Széchenyi-tér közelében

két ház

célszerű **lakásokkal** és **kerttel;** egy a város közvetlen közelében fekvő

szőlő

kényelmes nyaralóval és több

ház hely

előnyös föltételek mellett **eladó.**

Bővebbet a kiadóhivatalban.

HIRDETÉSEK . . . . .

. . . . . **jutányos áron a kiadóhivatalban . . . . .**
 . . . . . **vétetnek föl.**